

Hymn o świętym Bonifacym

Raban Maur

Hymn jednego z najwybitniejszych poetów czasów karolińskich, Rabana Maura, ułożony na cześć św. Bonifacego, biskupa i męczennika, w swojej zasadniczej treści bazuje na znanym obrazie z Ewangelii według św. Jana: *Jeżeli ziarno pszenicy wypadnie w ziemię nie obumrze, zostanie tylko samo, ale jeżeli obumrze, przynosi plon obfity* (J 12, 24). Autor umiejętnie rozpiął swój utwór na szereg antytez: umieranie i owocowanie, słabość i moc, rozrzucanie ziaren i zbieranie plonów w jedno. Wszystkie przeciwieństwa splatają się ze sobą, aby zarysować Rabanową teologię kapłaństwa. Święty Bonifacy stał się zatem wzorem biskupa, ponieważ mając niewiele naturalnych sił, dokonywał wielkich znaków i cudów, a wreszcie swoją męczeńską śmiercią wypełnił całkowite oddanie pasterza za owce.

Mając na uwadze biegłość Rabana Maura w sztuce poetyckiej, zdecydowałem się na dokonanie przekładu rymowanego. Tekst łaciński cechuje się bowiem walorami formalnymi, których nie da się jednoznacznie oddać w języku polskim, choć pewnym ich ekwiwalentem może być rym. ■

Hymnus

Præsulis exúltans célebret Germánia laudes,
Et Bonifátii opus Mártyris almíficum.

Ordinat hunc Roma, mittit Británnia mater,
Doctórem pópulis et decus Ecclésiæ,

Pontíficem summum, signórum fúlmine clarum,
Elóquio nítidum, móribus egrégium.

Quem Francus Frisóque simul Saxóque mínistrum
Ætérnæ vitæ prædicat esse sibi.

Quod terra móritur fruméntum, plúrima confert
Sémina, fructúmque multiplicáre studet.

Sicque Sacerdótis Dómini lætíssima crescit
Paucis ex granis multiplicánda seges.

Glória summa Patri, compar sit glória Nato;
Laus et in ætérnum, Spíritus alme, Tibi.
Amen.

Hymn

Niech się cieszy Germania, oto święto nastaje,
dzisiaj dzieła biskupa chwalmy dobrym zwyczajem.

Rzym go chętnie powołał, a Brytania posłała,
aby lud wziął naukę, Kościół okryła chwałą.

Kapłanowi wyśpiewuj, który słynął cudami,
który mową i czynem tak zajaśniał nad nami,

że Frank, Sas razem z Fryzem, poszukując opieki,
w nim poznali szafarza daru życia na wieki.

Tak jak ziarno rzucone, ginąc w ziemi czeluści,
kiedyś owoc przyniesie, plon obfity wypuści,

tak też kapłan Chrystusa, kiedy sieje i głosi,
z małych ziaren się rodząc, wielkie zbiory przynosi.

Za co chwalmy niezmiennie Ojca, Syna i Ducha,
naszych pieśni, o Boże, dawco życia, wysłuchaj!
Amen.